

உயர் பராசு அழகையுட உயர்யஸ் காட்டிய அச்சமுட!

‘இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக படுத்த படுக்கையாக இருந்த என் அப்பா இறந்தபோது

அழுகையே வரவில்லை. ஆனால், நான் மிகவும் மதிப்பளித்த இசைப் பிரபலம் இறந்தபோது கதறி அழுதேன்’ என்று சொல்லியிருந்தார் ஒருவர். ‘அப்பா இறந்தபோது அழுகை வராதது மன உளைச்சலாக இருக்கிறது. என் அப்பாவிடம் எனக்கு உண்மையான பாசம் இல்லையா?’ என்ற கேள்வியை எழுப்பியிருந்தார் அவர்.

இந்த நிகழ்வு குறித்து பேசுவதற்கு முன்பு, இறப்பு குறித்து நம் பார்வை எந்த அளவுக்கு மாறியிருக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போம்! முன்பெல்லாம் நாம் குடியிருக்கும் இடத்துக்கு இரண்டு தெரு தள்ளி இருக்கும் ஒரு வீட்டில் ஏதேனும் இறப்பு நிகழ்ந்தாலே நமக்கு மன வருத்தமாக இருக்கும். நம் வீட்டைக் கடந்து இறுதி ஊர்வலம் செல்லும்போது, நம்மையும் அறியாமல் கண்ணீர் விடுவோம்.

ஆனால், கால மாற்றத்தில் பஸ், ரயில், விமான விபத்துகளாலும், வெள்ளம், பூகம்பம் போன்ற இயற்கைப் பேரிடர்களாலும் இறப்பின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கத் தொடங்கியபோது நமக்குள் ‘வருத்தம்’ என்ற உணர்வு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறைந்தது. சுயநலம் சார்ந்த ‘பயம்’ என்ற உணர்வாக அது மாறிப் போனது.

நம் மனம் அதிர்ச்சியில் உறைவது எப்போது தெரியுமா? ஏதேனும் ஒரு விஷயம் அபூர்வமாக நடக்கும்போது மட்டுமே. அதுவே தொடர்ச்சியாக நடைபெறும்போது, அதிர்ச்சி என்ற உணர்வே நமக்குள் மரத்துப் போய்விடும்.

இப்போது கொரோனா வைரஸ் பாதிப்பில் உலகில் மனித உயிர்கள் கண் முன்னே கொத்துக்கொத்தாய் மடிந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதுவும் அமெரிக்காவில் தினமும் 2,500 பேர் சர்வ சாதாரணமாக இறந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவரை ஒரு லட்சம் மக்களுக்கு மேல் இறந்துவிட்டார்கள்.

இதுபற்றிய செய்திகளைப் பார்க்கும்போது கதறிக் கதறியா அழுகிறோம்? பயம், வெறுமை, பிடிப்பின்மை, நம்பிக்கையற்ற மனப்பாங்கு இவை மேலோங்கி,

‘அங்கிருக்கும் நம் உறவுகள் பத்திரமாக இருக்கிறார்களா’ என போன் போட்டு உறுதி செய்துகொள்கிறோம். அவ்வளவுதான் நம்மால் முடிந்தது. ‘எல்லோருக்கும் நடப்பது நமக்கும்’ என்ற திடமான மனநிலை வந்து விட்டது. இவ்வளவுதான் வாழ்க்கை!

இப்போது, ‘அப்பாவுக்கு அழவில்லை. இசைப் பிரபலத்தின் மரணத்துக்கு அழுதேன்’ என வருத்தப்பட்டவர் கதைக்கு வருவோம்.

நமக்கும் நாம் மதித்துக் கொண்டாடும் பிரபலங்களுக்கும் எந்த வகையில் எல்லாம் தொடர்பு இருக்கும்? கொஞ்சம் யோசியுங்களேன்! அவர்களுடைய திறமையைக் கொண்டாடுவோம், பண்புகளை வியப்போம், செயல்பாடுகளைக் கண்டு பிரமிப்போம். வாய்ப்பிருந்தால் வாட்ஸ்அப், மெசஞ்சரில் நம் பிரமிப்பைத் தெரிவிப்போம். இன்னும் அதிக வாய்ப்பிருந்தால் போனில் பேசி, நேரில் சந்தித்து செல்ஃபி எடுத்து சமூக வலைதளங்களில் பதிவிட்டு நம் மகிழ்ச்சியை, கொண்டாட்டத்தை, பிரமிப்பை உலகறியச் செய்வோம். அவ்வளவுதான் நமக்கும் பிரபலங்களுக்கும் இடையேயான தொடர்பு.

ஆனால், குடும்பத்தினருக்கும் நமக்குமான தொடர்பு அப்படி இல்லையே! அப்பா, அம்மா, உடன்பிறந்தவர்கள், வாழ்க்கைத்துணை, குழந்தைகள் என தினம் தினம் உணர்வுபூர்வமாக பின்னிப் பிணைந்து வாழ வேண்டிய சூழல். ஒருவர் இல்லாது போனாலும், மற்றவர்களுக்காக நாம் வாழ்ந்தே ஆக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அழுதுகொண்டோ, சோகம் பிழியப் பிழிய மூலையில் அமர்ந்து கொண்டோ எல்லோராலும் இருந்துவிட முடியாது.

கணவன் இறந்து காரியங்கள் முடிந்த அடுத்த நாளே வேலைக்குச் செல்லும் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். மனைவி இறந்தபிறகு, தன் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்காகவே வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்துக்கொண்ட எத்தனையோ ஆண்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

‘என் அப்பா இறந்தபோது அழுகையே வரவில்லை’ என்று வருந்தினாரே, அவர் அப்பா படுத்த படுக்கையாக இருந்தபோது கண்ணும் கருத்துமாய் பார்த்துக்கொண்டு

வாழ்க்கையின் அபலோடும் டவுன்லோடும்!

■ காங்கேர் கே.புவனேஸ்வரி 15

இருந்திருப்பார். இரவில் கண் விழித்து, ‘அப்பாவின் மூச்சு சீராக இருக்கிறதா’ என கவனிக்காமல் இருந்திருக்க மாட்டார். இன்னும் சொல்லப் போனால், ‘ஒருவேளை அப்பா மறைந்தால், அடுத்து என்னென்ன செய்ய வேண்டும்’ என்பதை மனதில் பட்டியல் போடாமல் இருந்திருக்க மாட்டார். கனவில் ஒருமுறையாவது, அப்பா இறந்து விடுவதைப் போல காட்சி வந்து திடுக்கிட்டு விழிப்பதெல்லாம் நடந்திருக்கும். தவறில்லை, இப்படி வராமல் இருந்தால்தான் ஆச்சர்யம்.

இந்த மாத அபலோடும் டவுன்லோடும்!

அழுகை வரவில்லை என அச்சப்பட வேண்டாம். அதே சமயம் அச்சப்படாமல் இருந்தால்தான் வீரம் என்றும் எண்ண வேண்டாம். அழுகையும் அச்சமும் அவரவர் மனதிடத்தையும் சூழலையும் பொறுத்து மனதைப் பக்குவப்படுத்துவது. அவரவர் இயல்பில் வாழ்வோமே!

காங்கேர் கே.புவனேஸ்வரி

இப்படி இறப்பின் விளிம்பில் இருக்கும் ஒருவரை கவனித்துக்கொள்ளும் பொறுப்பில் உள்ளவர்களின் மனம், மரணத்தை ஒத்திகை

பார்க்கத் தொடங்கிவிடும். அதாவது, அந்த சூழலுக்காக மனம் தன்னை தயார்படுத்திக்கொள்ளும். இதன் காரணமாக, நிஜத்தில் அந்த மரணம் நிகழும்போது அத்தனை அதிர்ச்சி உண்டாவதில்லை. அடுத்தடுத்து ஆக வேண்டிய காரியங்களில் கவனம் செலுத்தும் பக்குவமே முதலிடத்தில் இருக்கும். அந்தச் சூழலில் அழுகை எல்லாம் இரண்டாம் இடத்துக்குத் தானாகவே நகர்ந்துவிடும். இதுதான் இயல்பு. இதில் வருத்தப்பட ஒன்றுமில்லை.

இன்னொரு விஷயம் தெரியுமா? அச்சப்பட வேண்டும். தேவையானவற்றுக்கு பயப்பட வேண்டும்.

அறுவை சிகிச்சைக்காக காத்திருந்த நோயாளிகளிடம் ஓர் ஆராய்ச்சிக்காக பேசினார்கள். கடுமையான நோய்களுக்காக அறுவை சிகிச்சை செய்துகொள்ள இருந்தவர்கள், ‘பிழைப்பது கடினம்’ என்று ஆபரேஷன் குறித்து தங்களுக்கு இருந்த பயத்தை வெளிப்படையாகச் சொன்னார்கள். ஆனால், சாதாரண ஆபரேஷனுக்காகக் காத்திருந்தவர்கள், பயத்தை வெளியில் காட்டாமல், ‘இதெல்லாம் என்ன பெரிய ஆபரேஷன்’ என்பது போல பேசினார்கள்.

இதில் பயத்தை வெளிப்படையாகச் சொன்னவர்கள், ஆபரேஷனுக்குப் பிறகு விரைவில் குணமடையத் தொடங்கினார்கள். ஆபரேஷன் குறித்து பயமே இல்லை என பேசியவர்கள் பல்வேறு உடல்நலக் கோளாறுகளுக்கு ஆளானார்கள்.

மனதுக்கும் உடலுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. பயம் என்பது மனம் சம்பந்தப்பட்ட உணர்ச்சிதான் என்றாலும், அது உடலிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ஆகவே, தேவையான விஷயங்களுக்கு பயம் கொள்வோம். பயம் நல்லது, அதை வெளிப்படுத்துவது அதைவிட நல்லது. மனதைவிட்டு பயம் வெளியேறி நகர்ந்தால், அது மனதுக்கு மட்டுமல்ல; உடலுக்கும் நல்லது.